

ΦΩΣ ΕΚ ΦΩΤΟΣ ΘΕΟΦΑΝΕΙΩΝ ΕΠΙ ΠΑΣΗ ΤΗ ΚΤΙΣΕΙ

Σε καιρούς και χρόνους δυσχέιμερους και δίσεκτους κατά τους οποίους η ανθρωπότητα περιπατεί εν τη σκοτία ακούεται η φωνή του Θεανθρώπου, οποίος είναι το αυτόφως της όντως ζωής: *«Εγώ ειμί το Φως του κόσμου, ο ακολουθών μοί ου μη περιπατήση εν τη σκοτία αλλ' έξει το φως της ζωής»* (Ιω. Θ', 12-13). Φως και περισσότερο φως αναζητούν και επιζητούν απεγνωσμένα οι άνθρωποι σε έναν κόσμο ο οποίος ρέπει προς το σκότος και η ζωή του, η ύπαρξη του, οι πράξεις και οι λόγοι του δεν φωτίζονται από το αληθές, άδυτο και ανέσπερο, άκτιστο Φως του όντως αυτόφωτος Θεανθρώπου Ιησού Χριστού, ο οποίος κατά την κοσμοσωτήρια ημέρα των Θεοφανείων αυτοκενώνεται βαπτιζόμενος, παρέχοντας όχι ηθικά ή φιλοσοφικά, θεωρητικά ή φαντασιακά, αλλά οντολογικά ήτοι τω όντι υπαρξιακά, την μεταμορφωτική αναγέννηση και ανάπλαση του θνητού και φθαρτού γένους των ανθρώπων ως μιά άλλης διαστάσεως οντολογική πρόταση ζωής που δεν αρνείται ή απορρίπτει την κτιστή δημιουργία αλλά υπερβαίνει την κτιστότητα και φθαρτότητά μας.

Ο εμβαπτισμός του αναμάρτητου Θεανθρώπου Ιησού Χριστού είναι θάνατος και νέκρωση, ενταφιασμός και εκκοπή παντός φθαρτού στοιχείου της ανθρωπίνης φύσεως και εν ταυτώ καθίσταται κοιλία αναγεννήσεως και αναπλάσεως και όντως αναδημιουργίας του όλου ανθρώπου, ο οποίος απηλλαγμένος παντός φθοροποιού στοιχείου ως *«καινός Αδάμ»* και *«καινή Εύα»* εν τω προσώπω του αρχέτυπου *«Καινού Αδάμ Ιησού»*, είναι πλέον ο *«καινός όλος άνθρωπος»*, ο οποίος αοράτως πεφωτισμένος και μεταμορφωμένος βιώνει το Φως Χριστού στη ζωή του αρνούμενος τα έργα του σκότος που έχουν κατακλείσει την ανθρωπότητα, κάθε πτυχή και έκφανση της ανθρωπίνης ζωής και κοινωνίας.

Ο *«βαπτισματικός θάνατος»* κατά τον πλέον υπερφυή, απερινόητο και ακατάληπτο τρόπο μεταβάλλεται συνάμα και σε *«βαπτισματική αναγεννητική και μεταμορφωτική του όλου ανθρώπου αναδημιουργία και ανάπλαση»*, ώστε γενόμενοι κατά *«νιοθεσίαν υιοί και θυγατέρες»*, να μεταμορφωνόμεθα και σε υιούς και θυγατέρες φωτός Ιησού Χριστού, πράττοντες τα έργα του φωτός και όχι του σκότους. Αυτή η μεγίστη σωτηριολογική οντολογική ευεργεσία για σύμπασα την ανθρωπότητα συντελείται μυστικώς και αοράτως με την επενέργεια, την άκτιστη ενέργεια και χάρη του Τριαδικού Θεού, όπως ακριβώς κατά την βάπτισμα του Θεανθρώπου Ιησού Χριστού παρεδόθη εφάπαξ το μέγα της αναγεννήσεως και αναδημιουργίας μας μυστήριο του Βαπτίσματος. Στο πλαίσιο αυτό ο Άγιος και Θεολόγος της διδασκαλίας περί του Ακτίστου Φωτός, Αρχιεπίσκοπος Θεσσαλονίκης Γρηγόριος ο Παλαμάς, γράφει τα εξής: *«Συγκεντρώσατε λοιπόν την διάνοιά σας, παρακαλώ αδελφοί, και προσέχετε με ακρίβεια του νου, ώστε να κατανοήσετε την δύναμη του μυστηρίου του κατά Χριστόν βαπτίσματος. Διότι η κατάδυσις του Χριστού στο ύδωρ και κάτω από αυτό τοποθέτησής του, όταν βαπτιζόταν, προεπεδείκνυε την κατάβασή του στον Άδη.*

Ευλόγως και συνεπώς λοιπόν, όταν ανέβηκε από το ύδωρ, αμέσως του ανοίχθηκαν οι ουρανοί, επειδή και κατά την κάθοδο στον Άδη, όπου έγινε για χάρη μας υπόγειος, καθώς επανερχόταν από εκεί, άνοιξε από εκεί τα πάντα για τον εαυτό του, όχι μόνο τα έγγεια και τα περιγεια, αλλά και τον ίδιο τον ανώτατο ουρανό.... Όπως δηλαδή διά του μυστικού άρτου και του ποτηρίου προϋπέδειξε το σωτήριο πάθος του και έπειτα παρέδωκε το μυστήριο τούτο στους πιστούς να το τελούν για την σωτηρία, έτσι προϋπέδειξε και την

κάθοδό του στον Άδη και την ανάβασή του από εκεί μυστικώς διά του βαπτίσματός του τούτου, και έπειτα το παρέδωσε στους πιστούς να το τελούν για την σωτηρία. Στον εαυτό του μεν παρείχε έτσι τα επώδυνα και δύσκολα, σε εμάς δε εχάριζε την κοινωνία των παθημάτων του ευθύς από την αρχή διά των ανωδύνων τούτων μέσων και μας καθιστούσε κατά τον Απόστολο συμφύτους με το ομοίωμα του θανάτου του, ώστε στον καιρό να μας καταξιώσει και της υπεσχημένης αναστάσεως...».

Ο Άγιος Ιππόλυτος Ρώμης αναφερόμενος στην κοσμοσωτήρια ευεργεσία από το του Θεανθρώπου μέγα μυστήριο της Βαπτίσεως κατά την ημέρα της Τριαδικής Θεοφανείας, λέγει τα κάτωθι: *«Είδες, αγαπητέ, πόσα και τι μεγάλα αγαθά θα ζημιωνόμασταν, εάν ο Κύριος συμφωνούσε με την παράκληση ταου Ιωάννου και δεν βαπτίζοταν; Διότι ήταν κλεισμένοι οι ουρανοί, πριν απ' αυτό το γεγονός και αδιάβατη ήταν η ουράνια χώρα. Στα κάτω κατεβαίναμε, στα επάνω όμως δεν ανεβαίναμε. Και μόνο ο Δεσπότης βαπτίσθηκε και «έκανε καινούργιο τον παλιό άνθρωπο» και την εξουσία της υιοθεσίας του εμπιστεύθηκε κι πάλι. «Κι' αμέσως άνοιξαν σ' αυτόν οι ουρανοί». Έγινε συμφιλίωση των ορατών με τα άορατα, γέμισαν με χαρά τα ουράνια τάγματα, θεραπεύθηκαν τα επίγεια νοσήματα, έγιναν γνωστά τα απόρρητα πράγματα, συμφιλιώθηκαν τα εχθρικά. Διότι άκουγες τον Ευαγγελιστή να λέει «άνοιξαν σ' αυτόν οι ουρανοί». Και αυτό έγινε για χάρη τριών παράξενων πραγμάτων. Επειδή, όταν βαπτίζοταν ο νυμφίος Χριστός, έπρεπε ο ουράνιος θάλαμος να ανοίξει τις λαμπερές του πύλες. Και επίσης όταν το Άγιο Πνεύμα με μορφή περιστεράς κατέρχονταν και η φωνή του Πατρός ακούγονταν παντού, έπρεπε οι επουράνιες πύλες να είναι ανοιχτές. «Και αμέσως άνοιξαν οι ουρανοί και φωνή από τους ουρανούς έλεγε· «Αυτός είναι ο αγαπητός μου Υιός, στον οποίο ευαρεστούμαι».*

Τα πάντα, κατά πάντα και διά πάντα Φως εκ Φωτός της Τριαδικής Θεοφανείας κατά την απολυτρωτική ημέρα των Φώτων, φως το οποίο ως άκτιστη Τριαδική ενέργεια εκχέεται και διαχέεται επί πάση τη κτίσει και διά του θεόσδοτου μυστηρίου του βαπτίσματος επενεργεί ανακαινιστικά και σωστικά ως απαύγασμα της θείας αγάπης και ευεργεσίας προς τον άνθρωπο για να τον ανυψώσει στην τελείωση και θέωση ως ψυχοσωματική ολότητα, διαφορετικά το μυστήριο του βαπτίσματος θα ήταν μία ανούσια συμβολική αρχαιοελληνική ή εν γένει ειδωλολατρική τελετουργία με την χρήση του ύδατος ως στοιχείου της φύσεως άνευ ουδεμιάς οντολογικής (υπαρξιακής) σωτηριολογικής συνέπειας για τον πεπτωκότα στα καταχθόνια σκότη άνθρωπο, που νεκρώνουν κάθε δυνατότητα αναζήτησης λυτρώσεως και διεξόδου προς την όντως ζωή, η οποία είναι συνώνυμη με τον Σωτήρα και λυτρωτή Ιησού Χριστό.

Όταν ο Θεοφόρος Πατήρ της Εκκλησίας Άγιος Γρηγόριος ο Θεολόγος αναφέρεται στο φωτοφόρο μυστήριο του θείου βαπτίσματος και της Τριαδικής Επιφανείας ή Θεοφανείας υπογραμμίζει ότι προϋπόθεση της σωτηρίας του ανθρωπίνου προσώπου είναι η ουσιαστική οικείωση της οντολογικής ευεργεσίας για την αναγέννηση και αναδημιουργία του ανθρωπίνου γένους προκειμένου ο άνθρωπος να γίνει *«τέλειο φως»*, διδάσκοντας με τον πλέον γλαφυρό θεολογικό τρόπο, τα κάτωθι: *«Πάλιν ο Ιησούς μου, και πάλι το μυστήριο, Μυστήριο δε που δεν είναι ούτε ψεύτικο ούτε απρεπές, ούτε προέρχεται από την ειδωλολατρική πλάνη και τη μέθη (διότι εγώ έτσι αποκαλώ τα της λατρείας τους και νομίζω ότι αυτό κάνει και κάθε λογικός άνθρωπος), αλλά είναι μυστήριο και θείο και υψηλό και δημιουργεί λαμπρότητα. Διότι η Αγία ημέρα των Φώτων, στην οποία έχουμε φθάσει και την οποία έχουμε αξιωθεί να εορτάσουμε σήμερα, έχει μεν ως αρχή το βάπτισμα του Χριστού μου, του αληθινού φωτός «το οποίο φωτίζει κάθε άνθρωπο, ο*

οποίο έρχεται στον κόσμο», πραγματοποιεί δε τον καθαρισμό μου και βοηθεί το φως που έχουμε λάβει από τον Θεό κατά την δημιουργία και το έχουμε κάνει να σκοτεινιάσει και να αδυνατίσει.

Ακούστε λοιπόν την φωνή του Θεού, η οποία σε εμένα μεν, τον οπαδό και τον εξηγητή τέτοιων πραγμάτων, ακούγεται πολύ δυνατά, μακάρι δε να ακουσθεί και σε σας: «Εγώ είμαι το φως του κόσμου» και γι' αυτό τον λόγο «πλησιάστε τον και πάρετε φως, και τα πρόσωπά σας δεν θα σκιασθούν από ντροπή», επειδή έχουν την σφραγίδα του αληθινού φωτός. Να, ευκαιρία αναγεννήσεως. Ας γίνουμε ουρανοί. Να, καιρός αναδημιουργίας. Ας ξαναβρούμε τον πρώτο Αδάμ. Να μην μείνουμε εκείνο που είμαστε, αλλά να γίνουμε εκείνο που κάποτε είμαστε. «Το φως φωτίζει μέσα στο σκοτάδι με την παρούσα ζωή και την σάρκα. Και το καταδιώκει μεν, αλλά δεν κατορθώνει να το εξουδετερώσει το σκοτάδι, η εχθρική δηλαδή δύναμη, η οποία επιτίθεται μεν από θρασύτητα σε εκείνον που μοιάζει στον Αδάμ, αλλά πέφτει επάνω στον Θεό και νικάται, για να ρίχνουμε από πάνω μας το σκοτάδι και να πλησιάζουμε στο φως και να γινόμαστε τέλειο φως, παιδιά τέλειου φωτός. Βλέπετε την ωραιότητα της ημέρας; Βλέπετε την δύναμη του μυστηρίου; Δεν έχετε υψωθεί από την γη; Δεν ανεβήκατε πιο πάνω, βοηθούμενοι από την δική μου φωνή και τους λόγους μου; Θα τοποθετηθείτε δε ακόμη υψηλότερα όταν θα βοηθήσει ο Λόγος τον δικό μου λόγο».

Η πατρική προτροπή και νουθεσία του Αγίου θεοπνεύστου Πατρός Αγίου Γρηγορίου του Θεολόγου προς το κυριακό εκκλησιαστικό σώμα για τον επάξιο και με πνευματικά κριτήρια εορτασμό της μεγίστης φωτοφόρου εορτής των Θεοφανείων ή Φώτων, αποτελεί ένα πνευματικό κάλεσμα για ουσιαστική μετοχή στο υπερφυές μυστήριο του Βαπτίσματος του Θεανθρώπου Ιησού Χριστού, παιδαγωγώντας τα ζώντα μέλη της Εκκλησίας, υπογραμμίζοντας τα εξής: *«Εμείς δε ας τιμήσουμε σήμερα το Βάπτισμα του Χριστού και ας το εορτάσουμε σωστά με το να χαιρόμαστε πνευματικά και όχι να περιποιούμαστε την κοιλία μας. Πως δε θα χαρούμε; «Λουσθείτε για να καθαρισθείτε». Αν μεν είσθε κόκκινοι από την αμαρτία και λιγότερο κόκκινοι από το αίμα, τότε να γίνετε λευκοί όπως το χιόνι. Αν δε είσθε κόκκινοι και άνθρωποι γεμάτοι από αίματα, τότε ας φθάσετε έστω και την λευκότητα του μαλλιού. Πάντως καθαρισθείτε και φροντίζετε να καθαρίζεσθε, επειδή με τίποτε άλλο δεν χαιρείται τόσο πολύ ο Θεός, όσο με την διόρθωση και την σωτηρία του ανθρώπου, για χάρη του οποίου έχουν λεχθεί τα πάντα και έχουν δοθεί όλα τα μυστήρια. Για να γίνετε φωτεινά αστέρια για τον κόσμο και δύναμη ζωτική για τους άλλους ανθρώπους. Για να παρουσιασθείτε σαν τέλεια φώτα στο μεγάλο φως, και να μνηθείτε στην φωταγωγία που πηγάζει από εκεί, παίρνοντας φως καθαρότερο και δυνατότερο από την Τριάδα, της οποίας σήμερα έχετε υποδεχθεί την μία αυγή από την μία Θεότητα, στο πρόσωπο του Ιησού Χριστού του Κυρίου μας, στον οποίο ανήκει η δόξα και η εξουσία στους αιώνες των αιώνων. Αμήν».*